

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 4

APRIL 2003

39. årgang

Kom, for nå er det ferdig!

Av Per Bergene Holm

Da sa han til ham: Det var en mann som gjorde et stort gjestebud og innbød mange. Da tiden for gjestebudet var inne, sendte han sin tjener for å si til de innbudte: Kom, for nå er det ferdig. Men alle som én begynte de å unnskylde seg. Den første sa til ham: Jeg har kjøpt en åker og må gå og se på den. Jeg ber deg: Ha meg unnskyldt! En annen sa: Jeg har kjøpt fem par okser, og går for å prøve dem. Jeg ber deg: Ha meg unnskyldt! Og en tredje sa: Jeg har tatt meg en hustru, og derfor kan jeg ikke komme. Da tjeneren kom tilbake, fortalte han sin herre dette. Da ble husbonden harm og sa til tjeneren: Gå i hast ut i byens gater og streder, og før hit inn de fattige og vanføre og blinde og lamme. Og tjeneren sa: Herre, det er gjort som du bød, og det er ennå rom. Da sa herren til tjeneren: Gå ut på veiene og ved gjerdene og nød folk til å komme inn, så mitt hus kan bli fullt. For jeg sier dere: Ingen av de menn som var innbudt, skal smake mitt festmåltid.

Luk 14:16-24

Jesus ligner her Guds rike og den

evige frelse med et stort gjestebud. Det vi særlig skal legge merke til er innbydelsen, for der heter det: «Kom, for nå er det ferdig.»

Det er evangeliets innbydelse som er slik. Jesus har gjort alt som skal gjøres til vår frelse. Han har sonet våre synder og båret hele Guds vredes dom. Det som skilte oss fra Gud har Jesus tatt bort. Det skal du gi akt på som kjenner på synd og svikt i ditt hjerte og liv, og kanskje tenker at du kan ikke bli frelst slik som du er, du kan ikke komme til Jesus nå.

Du skal vite at intet av det som finnes i deg av synd eller svikt, stenger deg ute fra Guds nådige hjerte og sinnelag.

Gud har selv i sin Sønn tatt bort alt som stenger mellom deg og Gud. Gud er for Jesu skyld en åpen favn som strekker seg mot hvert eneste menneske på denne jord med tilgivelse og evig liv.

Da Jesus ropte ut på korset at «det er fullbrakt», så hadde han nettopp din frelse i tankene. Da var frelsesverket ført til ende. Synden og alt som stengte

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Kydlandsvegen, 4360 Varhaug, tlf. 51 42 08 93.
E-post: magne.ekanger@c2i.net

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Peru.

Formann: Dag Rune Lid, Furuflaten 30
5600 Norheimsund, tlf./fax 56 55 26 72
e-post: drlid@online.no

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærere.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 2490 45 39496
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

var tatt bort en gang for alle, og alt du trenger til å stå hellig og ren for Gud var i Jesus fullkomment oppfylt.

Derfor kan den hellige Gud selv i evangeliet innby – ikke bare pene og pyntelige mennesker – men syndere, skjøger og ugudelige som lever midt i sitt åpenbare syndeliv, eller som lignelsen her sier: Fattige og vanføre, blinde og lamme.

Innbydelsen strekker seg til alle uten forskjell. Så veldig er Jesu forsonings rekkevidde, den har en virkekraft som strekker seg til alle. Og bak Jesu forsoning møter du Guds nådige sinnelag som vil frelse alle. «Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser og la ned i oss ordet om forlikelsen.» (2Kor 5:19)

Gud har i Kristus forlikt verden, den syndige og ugudelige verden, med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser.

Skulle du lese dette som ikke vil ha med Gud å gjøre, som vil leve ditt eget liv borte fra Gud, så skal du vite at du er også forlikt med Gud i Jesus Kristus. Dine synder er også sonet, og Guds hjerte strekker seg også mot deg og innbyr også deg til evig salighet og glede. Ikke et ord sier Gud om ditt syndeliv, ikke en eneste bebreidelse vil du få høre om du vender deg til ham. For dine synder har han bebreidet sin egen Sønn for, de har han måttet bære konsekvensene av.

Derfor kan Gud vende seg til deg

som om du var uten synd, hvor skitten og ugudelig du enn er. Det er som vi leste fra 2Kor 5:19 at han «ikke tilregner dem deres overtredelser».

Det er et veldig ord til den som sliter med synd og tenker at Gud ikke vil ha med meg å gjøre. Jesu forsoning er slik at Gud ikke lenger ser deg an etter hvordan du er i deg selv, han ser deg ikke an etter dine synder, men han ser bort fra dine synder og ser deg som en som Jesus har frikjøpt med sitt blod, som en som er løst fra hele sin syndegjeld. For i Guds hjerte er Jesu forsoning alltid en levende virkelighet.

Det er også dette som ligger til grunn for lignelsen om den bortkomne sønn i neste kapittel hos Lukas. Sønnen får ikke høre et eneste bebreidende ord om sitt ryggesløse liv i landet langt borte. Faderens hjerte er ikke fylt av annet enn nåde og tilgivelse mot den fortapte sønn. Slik er Gud for Jesu skyld mot hvert eneste menneske på jord.

Derfor kan Gud innby alle til sitt himmelske gjestebud, til den evige salighet hos seg. «Kom, for nå er det ferdig.»

Du kan ikke komme fordi du er slik eller slik, fordi du har opplevd dette eller hint, fordi du er ydmyk eller fordi du er skikket, fordi du er elendig eller fordi du er verdig.

Nei, du kan komme fordi alt er ferdig – i Guds hjerte. I Guds hjerte er ethvert hinder er tatt bort, hans hellige vrede over synden og uretten i livet ditt er stilt i og med at Jesus bar og sonet synden med sitt eget blod.

Det er for Jesu skyld alt er ferdig. Det er han som har gjort i stand alt som måtte gjøres i stand. Men nå er alt fullbrakt, og da kan innbydelsen gå ut: Kom, for nå er det ferdig.

Gud er nå ikke lenger vred, for vredesdommen rammet hans egen sønn, men han innbyr nå hvert eneste menneske til salighet og glede hos seg.

Men hvordan går det med innbydelsen, hvordan mottas den? Jo, vi leste det her: «Men alle som en begynte de å unnskyldte seg.»

La oss stanse litt for dette. For her ligger årsaken til at ikke alle blir frelst, enda alt er ferdig og alle er innbudt.

Årsaken ligger ikke hos Gud, for

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, april 2003:

Kom, for nå er det ferdig! Av Per bergene Holm	side 1
Nå ber de... (Fra dansk).....	side 5
Salige er de som hører guds ord og tar vare på det. (Barnepreken)	side 9
Herren Jesu nåde Av Gunner Jensen, Sverige	side 11
Vi står alltid i fare for å bli ført vill! Av Immanuel Fuglsang, Danmark.....	side 13
Religiøsitet og liv i Gud (2) Av Johannes Daasvand (1885-1955)	side 17
Nytt fra Bibelskolen	side 20

Gud vil at alle skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse. Årsaken ligger heller ikke i syndeskylden, det vil si at noen er for store syndere og at Guds nåde ikke rekker til.

Nei, for Jesu forsoning rekker til hele verdens synder. Han er en soning for våre synder, og det ikke bare for våre, det vil si de frelstes synder, men også for hele verdens.

Nei, årsaken ligger i menneskenes hjerter. Men igjen; – det er ikke synden i våre hjerter som stenger oss ute fra Gud og hans nåde, men det er vår egen synd og vårt eget selvliv som stenger Gud og hans nåde ute fra våre hjerter.

«Dette er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elsket mørket framfor lyset, for deres gjerninger var onde. For hver den som gjør det onde, hater lyset og kommer ikke til lyset, for at hans gjerninger ikke skal bli refset.» (Joh 3:19-20).

Så forblindet og formørket er mennesket i sine hjerter, at intet menneske kommer til Jesus og tar imot frelsen, uten at Gud ved sitt ord og sin Ånd drar mennesket til seg.

For mennesket opplever ikke samfunn med Gud, syndenes forlatelse og evig liv som noe attråverdig eller noe det trenger. Nei, for mennesket er det å gi seg inn under Gud å miste sin frihet, å bli refset for sitt selvliv og miste det. Mennesket søker tvert i mot å tilfredsstille seg selv og finne hvile i det som hører denne verden til, uten Gud og livet med ham.

Det behøver ikke å bety at mennesket kaster seg ut i veldige og åpenbare synder, men det betyr at det søker det som hører denne verden til og som hører med til livet i denne verden. Her i lignelsen var det gård og arbeid, ekteskap og hjem, alt sammen gode gaver som Gud har gitt og som vi skal få ta imot med takk.

Men uten samfunnet med Gud selv og livet med ham, er selv de beste Guds gaver ikke noe annet enn en forbannelse. Og det er nesten slik at jo større gaven er, jo mer blir den til forbannelse, når den tas i mot uten at giveren, Gud selv, får være selve gledens og livets kilde og sentrum.

Selve grunnbildet på dette har vi i 1Mos 4 hvor Kain bekjenner innfor Gud at hans misgjerning er større enn at han kan bære den. Kain søker nåde hos Gud, at Gud skal ta straffen bort. Og Gud gir Kain et merke slik at Kain ikke skulle bli straffet. Og med denne veldige gaven flytter Kain bort fra Guds åsyn, for han søkte ikke Gud selv, bare hans gaver. Og dermed ble Guds nåde og miskunnhet til den største forbannelse som tenkes kan, ikke bare for Kain, men for hele hans slekt.

Hele Kains slekt gikk under i verdslighet og synd, til Gud måtte la hele den daværende verden gå under i vannflommen, for å berge seg en rest. Å ville ha Guds nåde og miskunnhet, å søke hans gaver, uten å ville gi seg inn under Gud og leve med ham, ender i forferdelse. For det er Gud selv som er frelsens og livets kilde, og intet kan bli oss til vel-

signelse uten gjennom Ham, eller skilt fra Ham.

Hvis vi leser videre i Lukasevangeli-
et der teksten vår slutter, så ser vi at Je-
sus i fortsettelsen taler om det å ta imot
frelsen og følge ham. Han taler om å
hate sitt eget liv, om å bære sitt kors og
regne over hva det vil koste å fullføre
det byggverk en har begynt på.

Du er innbudt til gjestebud hos Gud,
et samfunn med ham hvor han sørger
for deg og er din Frelser og Herre. Det
er Gud selv som gjør frelsen lik et gjes-
tebud eller et bryllup. Det er livet med
Gud som er som et eneste langt gjes-
tebud, hvor han er min Frelser og hjelper
i all nød.

Å leve selvlivet er det motsatte av å
leve med Gud. Det er å være sin egen
gud, frelser og herre. Derfor hører det
med til å motta innbydelsen til livet
med Gud i hans frelse, å forlate sitt
eget, å miste seg selv og sitt eget liv. Og
det koster for kjødet, det er døden for

kjødet. Det må du regne med. Det vil
kost deg å følge Jesus, for du får ikke
med deg selvlivet på himmelveien. Gud
er nidkjær, han vil ha deg for seg selv
og vil ikke dele deg med noen.

Så innbyr han deg i dag til livet med
seg. Du skal få komme akkurat slik som
du er. Guds hjerte er for Jesu skyld som
en åpen faderfavn mot hver forvillet
synder. Og du innbys til et liv som er
som et eneste stort gjestebud. Han er
Den gode hyrde, hos ham mangler du
intet. Han leder deg og fører deg på de
veier og stier han ser er best, og gir deg
det du dypest sett trenger til. Det skal
du få hvile i. Du skal slippe å bekymre
deg for noe, men skal få legge alt du har
å be om fram for ham. Og du skal få
hvile i at han vil gi deg det du trenger
til, etter hans visdom og råd for deg,
som alltid er best.

Men regn også med omkostningene
så du vet at du kan fullføre det du har
begynt på. (Les Luk 14:25-33).

Nå ber de...

Det er en sen vinterkveld. – Alle lys
hos kaptein Walle er slukket. Bare den
lille altanlampen kaster et lysskjær ned
over hagegangen..

Da smekker det i den tunge hage-
port, og en ung, lys pike kommer opp
mot huset. Hun stanser en stund nede-
for trappen og ser opp på den stjernes-

trødde himmel. En tåre kommer ned
over kinnene, og med et par øyne som
stråler av glede opp mot ham som har
hele stjernevrømmelen i sin hånd, hvis-
ker hun stille: «O, takk Jesus, at du
ikke ble trett av å lete etter meg! Takk,
at du stanset meg og gav meg fred, fred
i ditt blod, virkelig liv i deg!»

Hun kaster et blick opp mot sitt

hjem, og med en gang er det som hennes sinn blir fylt med redsel. Så folder hun hendene og hvisker skjelvende: «O Gud, jeg makter ikke å fortelle mor og Berit at jeg har valgt å følge deg. Men du er mektig, o Gud! Gi meg din kraft!» Så ringer hun på.

Om litt står fru Walle i døren: «Nå Tora, du kommer sent. Har du danset hos Eriksens i aften siden du ikke kommer før? Eller» – hun får et ungdommelig glimt i øynene – «kanskje Gunnar ikke ville slippe deg før?»

«Nei, mor, jeg – jeg – det vil si – jeg har ikke vært hos Eriksens i aften, jeg gikk på Misjonshuset i stedet for.»

Fru Walle spiller øynene vidt opp, som hverken ser eller hører hun riktig. «Misjonshuset? Du? Fru Walles datter på Misjonshuset?»

Da makter Tora ikke å holde tårene tilbake lenger: «Ja, mor, og nå vil jeg følge Jesus!»

Moren ble vred. Resolutt tar hun Tora i armen og fører henne opp på værelset. «Så, se nå til å komme deg i seng! I morgen kommer du nok til fornuft igjen.»

Der oppe på værelset, alene med Gud kjemper Tora til langt på natt. Tvilen truer med å få overtaket. Djevelen hvisker: «Du kan like så godt gi opp med det samme.» Hennes egen vilje er svak, det bruser og raser i det nyfødte, uerfarne hjerte. Men hun seirer ved ham som gjør henne sterk. Og da hun legger hodet på puten, er hun sterk og glad.

Det er dagen etter. Tora sitter alene

på sitt værelse. Hun vil skrive til far. Hun ser på bildet av ham over sengen, og da er det som en glad glede gjennomstrømmer henne. Far er nå langt borte, ute på havet. Hun synes hun kan se ham på kommandobroen iført den fine kap-teinsuniform. Det mandige, sterke ansikt og det søkende blikk. Jo, hun vil skrive til far. Hun vil fortelle ham det store hun har opplevd. Far vil forstå henne. Hun husker så godt hvordan far tok henne på fanget, da hun var liten, og lærte henne å be. Bare – bare ikke mor hadde hindret ham også? Nei – nei, hun ville ikke tro det! Far måtte forstå henne!

Om et øyeblikk er hun ferdig, skal bare skrive hilsen, da døren går opp, og fru Walle trer inn. Hun er smilende, nesten for blid, synes Tora: «Nå, min pike, er du trett etter gårdsdagens store opplevelse? Du har sovet godt, ser det ut til!» Hun går nærmere, stryker henne over håret: «Og så er du den samme lille Tora som før – uten griller og misjons-stemning, ikke sant?»

Det bryter i Toras indre. Med en gudgitt frimodighet svarer hun stille: «Jeg har tenkt over hva jeg har gjort, mor, og jeg står fast ved mitt valg. Ingen kan rive Jesus fra meg. Jeg må leve hos ham, som døde for meg. Å mor, du må – også –»

Fru Walle rykker hånden til seg. Hvit i ansiktet av vrede roper hun: «Og slikt tør du si til din egen mor! Våge å sette deg opp imot meg! Akte min mening som ikke gjeldende! Og det kaller

du kristendom?»

Hun begynner å gå rastløs frem og tilbake i værelset. Tora står blek, men rolig. «Forresten, gi meg det brevet!» Tora følte lyst til å protestere, men rekker henne det skjelvende.

«Å, mor! – –»

Fru Walle leser hurtig linjene igjennom. På andre siden stanser hun: «Og det! Hva skal det bety? Svar, sier jeg!» Hun peker ned på arket: «Og der, på kne for Jesus, fant jeg den fred jeg hadde lengtet etter. Der fikk jeg se at min synd er tilgitt, glemt! Tenk, at Jesus døde for oss begge, far – – –.»

«Jeg måtte, mor.»

«Du måtte, ja, men jeg må også. For vår æres skyld.»

Dermed kastet hun brevet i ovnen. «Og det sier jeg deg, Tora, at ikke et ord om slikt skal sendes til kaptein Walle. Det skal jeg sørge for!»

Dagene går og Tora blir vant til morens og søsterens spydige bemerkninger. Men likevel synes hun at hjemmet er blitt som et ishus for henne. Hun føler at hun blir frosset ut, – ut av omsorgen, ut av tilliten. Men hun merker også hvordan gleden over å være Guds barn stadig vokser i hennes hjerte. Og så har hun et sikkert sted å hente trøst, en uuttømmelig kilde hvor hun henter kraft: Guds ord. – –

Så sitter hun en dag på en klippe ute ved havet og lar blikket gå utover. Å, hvor skjønt det er å sitte her og betrakte de hvite skumtopper, havets rand der

langt ute, skjærene og øyene! ...høre sjøskvulpet som harmonisk sang.

Som hun sitter der, er det som om dette blå, uendelige hav bringer hennes kjære far nærmere. Og da blir det som en uoverstigelig mur for henne at hun ikke har lov til å skrive til ham om sin Jesus. Nå synes hun bølgenes skvulp blir til hulken, og hun får lyst til å hulke med. Men hun vil ikke, hun vil være sterk. Og i solnedgangen på skjæret der ute den stille vinteraften, finner hun trøst og kraft hos trøstens far. Så reiser hun seg og speider utover, og håpet tenner i det unge hjertet: «Kanskje far kommer hjem til jul?»

*

Det er lille julaften. Fru Walle og barna står forventningsfulle på stasjonen. De venter på far. Toras øyne er stivt festet på svingen langt borte. Bare fem minutter til, så har hun ham her. Så skal hun fortelle ham at hun er frelst, og far vil bli så glad.

Øynene lyser om kapp med de fine perlene far hadde med til mor. «Ja, jeg må si, at mine barn er blitt større og skjønne,» sier Walle smilende. «Du, Tora, ser jo ut som en liten stjerne, som du sitter der.» Å, Tora hadde lyst til å fortelle ham hvorfor hun er så glad, men ikke nå, for mors skyld. Men i aften! Ja, for hun tror at far vil komme opp til henne etter at hun har lagt seg, slik som han alltid har gjort før.

Tora har nettopp reist seg etter aftensbønnen, da far kommer inn. «Nå, min pike, jeg måtte inn og si god natt

til deg. Du kan tro jeg er glad over å se deg så frisk og glad.»

Tora slår armene om halsen på far og utbryter glad: «Og vet du, far, hvorfor jeg er så lykkelig? Jo, nå er jeg blitt en kristen. Nå vil jeg leve for Jesus bestandig! Og – det – vet jeg, du også – »

Hun stanset brått. Walle var blitt hvit som marmor i ansiktet. Han grep krampaktig om sengestolpen og hvisket hest: «Ti stille! Hold opp, sier jeg! Ikke et ord mere om dette, Tora, ikke et ord, hører du!»

Dermed gikk han ned.

En måned senere ser vi Tora utenfor hjemmet med reisekoffert i hånden. Hun skal til hovedstaden. Å, hvor svært det er! Reise bort fra dem hun er glad i, bort fra de kjære steder til fremmede omgivelser og fremmede mennesker. Men det måtte bli slik. Hun følte at det var riktig av henne.

Moren ble nervøs, faren led under det fremmede trykk som ble stadig sterkere og sterkere mellom dem. Hun vil være sterk. Far synes visst det var best også for mors skyld. Så ville hun be for dem der inne natt og dag, kjempe og stride, og så ville hun engang møte dem igjen, og da ville de ha samme tro og elske hverandre.

Fru Walle fikk et nervøst anfall, da hun sa farvel. Walle var avmålt og alvorlig. Men ingen visste at den sterke mann om natten hadde grått som et barn.

*

Tora kom ikke så langt som til Oslo.

Da hun på en av stasjonene skulle bytte tog, falt hun på trappen og slo hodet voldsomt mot steinperrongen. Bevistløs ble hun lagt inn på sykehuset, hadde fått brudd på hjerneskallen.

Da fru Walle mottok iltelegrammet, smeltet forfengeligheits is i hennes hjerte. Som en tigger kom hun inn på sykeværelset. Stille gikk hun hen til sengen og strøk hånden over den klamme panne. «Kjenner du meg, Tora, det er mor – – Tora, du må kjenne meg, tilgi meg. Du må ikke dø nå, hør, Tora!»

Da slo Tora øynene opp, så seg forundret omkring, festet de mørke øynene på moren og hvisket stille: «Glemte – tilgitt – Jesus glemmer og tilgir!» – Så lukket hun øynene igjen, men litt etter sa hun: «Far, hvor er far?»

«Han ligger nede i stuen og ber, hører du, Tora, far ber, men det var meg som rev troen fra ham.»

Da lyser den sykes blanke øyne: «Ja, far ber! Far – kom her – be med meg.»

Og ved sengen i det fremmede sykehus, knelte to ydmyke syndere og ba om nåde. Men Tora åpnet øynene, strakte armene ut og hvisket stille: «Jesus – ta meg da – nå ber de...»

Av Margrethe Molden-Hagen.

Fra heftet «Den gamle organist og andre fortellinger», Luthersk Missionsforenings Forlag, København 1939. Fra dansk ved TÅ.

Salige er de som hører Guds ord og tar vare på det

Barnepreken av biskop Johan Lunde (1866-1938)

Men han sa: Ja, salige er de som hører Guds ord og tar vare på det!

Luk 11:28

Kjære barn!

Dere vet alle hva en kassettspiller er? Dere har vel også hørt den snakke?

Er det ikke underlig hvor flink den er? Den snakker jo akkurat som et menneske. Du kan høre hvert ord så greit og tydelig, ja du kan til og med høre hvem det er som snakker.

For kassetten kan jo ikke si noe av seg selv, vet dere, den kan bare si det som er spilt inn på kassetten.

Men kassetten kan heller ikke si noe annet enn det den selv har fått. Først må vi spille inn slik at ordene setter seg fast på lydbåndet, og så gir kassetten igjen akkurat det den har fått.

På den måten går det til at du kan få høre folk snakke som er langt borte, ja som for lenge siden er døde og begravet.

Kassettspilleren har en gang hørt dem snakke og har så bevart det den hørte og kan gjengi det slik som den fikk det.

Jeg kom til å tenke på dette i dag, for det jeg har å si dere er ikke noe jeg har funnet på av meg selv, det er noe jeg har fått.

Jeg har fått det av Jesus, og nå kan jeg gi det igjen til dere akkurat som jeg har fått det, slik som kassettspilleren gjør.

Og ordet er: *Salige er de som hører Guds ord og tar vare på det!*

Det var på et møte Jesus første gang sa dette ord. Han hadde holdt en lengre, veldig alvorlig tale, og da han hadde sluttet talen sin, reiste en kvinne i forsamlingen seg. Hun var helt betatt av det hun hørte, og med høy røst ropte hun til ham:

«Salig er den som fikk være din mor!»

Men Jesus svarte:

«Ja, salig er den som hører Guds ord og bevarer det!»

For Jesus var *det* det viktigste og største av alt. Da disiplene hørte Jesus si disse ord, skrev ordene seg inn i deres minne.

De skrev dem ned – dere kan finne dem i Lukas' evangelium kapittel 11 v. 28. Siden er de gått fra slekt til slekt, og nå i dag kommer de til dere.

Kjære barn, dere vet ikke hvor mye godt dere kan komme til å gjøre, hvis dere vil gjøre etter dette Jesu ord, og

ikke bare høre hans ord, men også bevare det.

Så blir dere likesom levende kassettpillere for Jesus og kan gi igjen til andre det dere selv har fått hos ham.

Nå skal jeg fortelle dere noe som hendte meg for mange, mange år siden. Jeg var da bare en liten skolegutt på ti år.

En dag jeg kom hjem fra skolen var jeg ikke bra, somme tider frøs jeg så jeg hakket tenner, og så igjen var jeg het som en glo.

«Du har feber,» sa far og fikk puttet meg i seng. Men det hjalp ikke, jeg lå og svettet og skalv under det gode tepet mitt.

Det ble sendt bud på doktoren, han kjente på pulsen og lyttet på brystet.

Det er nok lungebetennelse gutten har fått,» sa han.

Og dagene gikk, doktoren besøkte meg hver dag, men jeg ble bare verre og verre, feberen steg helt opp til 40 grader, og det er mye det!

Da sa doktoren like ut at han fryktet for at jeg ikke kunne leve.

Så sto de alle rundt sengen min, far og mor og alle søsknene mine.

De gråt alle sammen, og en for en kom de og tok meg i hånden til farvel. En av brødrene mine – han heter Klaus, han var noen år eldre enn jeg – han bøyde seg ned til meg, la det våte

kinnet sitt inn til mitt og hvisket:

«Be til Jesus, du Johan, så blir du nok god igjen.»

Og jeg ble god igjen.

Men hvordan hadde Klaus kunnet si det?

Han hadde hørt det av Jesus, og så ga han meg igjen det han hadde fått.

Dere vet jo også at Jesus sier: «Be, så skal dere få!»

Jeg kan også fortelle om en liten pike. Hun hadde en liten bror, som ble syk og døde.

Han lå så vakker i den lille kisten sin i hvit kjole, nesten som en liten Guds engel. Deilige blomster hadde de lagt mellom hendene hans og strødd utover hodeputen.

Moren satt på en stol ved siden av kisten og gråt så sårt.

Vet dere hva den lille piken gjorde?

Hun gikk stille bort til moren, klapet henne på kinnet og sa:

«Gråt ikke du, mamma, broremann er ikke død, han sover bare hos Jesus!»

Jeg behøver vel ikke å fortelle, at det gjorde mor godt å høre hva den lille piken hennes sa.

Men hvordan kunne hun vite det? Hun hadde hørt det av Jesus.

Dere vet jo også at Jesus en gang sa til en bedrøvet mor, da hennes datter var død: «Piken er ikke død, hun sover.»

Salige er de som hører Guds ord og tar vare på det.

Å hvor sant det er! Bare dere nå kan huske på det! Ja, for jeg vet om en vennelig bok, som finnes i alle hus, det er ingen som ikke har den boken, og alle er nokså flinke til å bruke den.

Far har den liggende på bordet sitt, ute i kjøkkenet hos mor finnes den også, og når barna går på skolen, tar de den med i ranselen sin.

Hva er det for en bok?

Det er glemmeboken.

Kjenner dere den? Å ja, den er nok med her i kirken også.

Nå vil jeg be dere: Skriv nå ikke det ordet dere har fått i dag i den boken, nei skriv det inn i hjertene deres, du kan også gjerne skrive det på et lite kort, som du kan bruke til bokmerke eller feste over sengen din, så vil det nok ikke komme inn i den stygge glemmeboken.

Og gjør så det Jesus sier.

Bli flink til å høre Guds ord!

Du vet du får høre det på søndags-skolen, gå så dit om søndagen.

*Prekenen er gitt en forsiktig
språklig revisjon. Red.*

Herren Jesu nåde

av Gunner Jensen , Sverige

Men vi tror at vi blir frelst ved Herren Jesu nåde, på samme måte som de.
Apg 15:11

Vi blir frelst ved Herren Jesu nåde. Det er apostelen Peter som sier disse ord i en tale i Jerusalem. I begynnelsen av kapittel 15 i Apostlenes gjerninger fortelles det at det oppstod uenighet om selve frelsens hovedsak. Derfor samlet apostlene seg i Jerusalem for å drøfte dette stridsspørsmålet, og det er da apostelen Peter med stor klarhet legger fram den avgjørende bibelske

sannhet om frelse alene gjennom Herren Jesu nåde.

Om dette frelsende evangelium har det alltid stått strid, men det er av avgjørende betydning å holde fast på evangeliets sannhet. På reformasjonstiden kjempet de lutherske reformatorer for denne sannhet om frelsen, at den er av nåde alene for Jesu Kristi skyld. De bekjente med kraft den bibelske sannhet som helt og holdent gir all ære til Gud.

Slik bekjenner våre lutherske fedre i Konkordieformelen: «Om troens rettferdighet for Gud tror, lærer og bekjenner vi enstemmig ... at et fattig, syndig menneske blir rettferdiggjort for Gud, det vil si avløst, frikjent, fra alle sine synder og fra den velfortjente fordømmelsesdom, og antatt som Guds barn og arving til det evige liv uten noen «fortjeneste og verdighet» hos oss, ja, også uten noen forutgående, samtidige eller etterfølgende gjerninger, av bare nåde, ene og alene for vår Herre Kristi fortjenestes, fullkomne lydighets, bitre lidelses, døds og oppstandelses skyld. Hans lydighet regnes oss til rettferdighet.»

*Den som här fått namn av lärd,
Mycket verkat, tänkt og skrivit,
Och den som i denna värld
Dömd från liv och ära blivit,
Måste båda – märk det ena –
Frälsas utav nåd allena.*

Det er dette underfullt rike evangelium om den uforskyldte nåden som er det eneste som kan gi fattige syndere en grunn å bygge på for evigheten.

Evangeliet er en dyrebar og umistelig skatt. Guds ord er sannheten. Vi blir virkelig frelst av Herren Jesu Kristi nåde, og det vil da si – uten våre gjerninger – for Jesu fortjenestes skyld alene, – bare på grunn av det Jesus har gjort!

Det er dette troen får holde sig til. Tenk om man skulle tro sin salighet etter hva man føler. Å, hvor ulykkelige vi da hadde vært!

Hvordan skulle det da gå med oss, for følelsene veksler jo fra den ene stund til den annen?

Rosenius sier i et brev: «Hold deg på sikker grunn, slik som duen i fjellkløften. Hold deg tett inntil Frelseren. I ham har du alt hva du behøver, nemlig en forsvarer, en advokat mot dine synders anklagere, en fullkommen rettferdighet, nåde og velbehag hos Gud, en venn i ensomheten, en trøster, en støtte i nøden, ditt liv i døden. Forbli i ham, så er du alltid verdig for Gud og alltid lykkelig.»

Når døden kommer behøver vi en fast og sikker grunn. Da duger ikke følelsenes vaklende grunn. Men Gud har gitt oss en fast og ubevegelig grunn. Det er Herren Kristus og hans verk. Når djevelen kommer og anklager oss, da får vi holde fast ordet om Kristi død og oppstandelse i alles sted. Herren har jo selv sagt at den som tror på ham ikke skal komme på skam.

Måtte Gud bevare denne evangeliets forkynnelse uforfalsket i mellom oss!

Fra svensk ved J.E.

Vi står alltid i fare for å bli ført vill!

Av Immanuel Fuglsang, Danmark

Som overskriften sier står vi – kristenheten – i fare for å bli ført vill. Og slik har det faktisk vært til alle tider. Men av bibelsitatene nedenfor fremgår det tydelig at denne fare vil øke i styrke etter som dagene skrider frem. Hvor langt vi er kommet i det vi kaller «Guds tidshusholdning», vil jeg ikke på noen måte uttale meg skråsikkert om. Men uttrykket «de siste dager» vil sannsynligvis av de fleste kunne brukes om den tid vi lever i nå. Følgende bibelavsnitt gir oss i hvert fall stor grunn til ettertanke:

Da han satt på Oljeberget, og disiplene var alene med ham, kom de til ham og spurte: Si oss, når skal dette skje? Og hva skal være tegnet på ditt komme og på denne tidsalders ende? Jesus svarte og sa til dem: Se til at ingen fører dere vill! For mange skal komme i mitt navn og si: Jeg er Messias! Og de skal føre mange vill. (Matt 24:3-5)

Jeg vet at etter min bortgang skal det komme glupende ulver inn blant dere, som ikke skåner hjorden. Ja, blant dere selv skal det fremstå menn som fører falsk tale for å lokke disiplene etter seg.

Våk derfor! Kom i hu at jeg i tre år, natt og dag, ikke holdt opp med å

formane hver eneste en med tårer. (Sagt av Paulus i Apg 20:29-31)

Men dette skal du vite, at i de siste dager skal det komme vanskelige tider. For menneskene skal da være egenkjærlige, pengekjære, skrytende, overmodige, spottende, ulydige mot foreldre, utakknemlige, uten aktelse for det hellige, uten naturlig kjærlighet, uforsonlige, baktalende, umåtelige, voldsomme, uten kjærlighet til det gode, svikefulle, oppfarende, oppblåste, slike som elsker sine lyster høyere enn Gud. De har skinn av gudsfrykt, men fornekter dens kraft. Slike skal du vende deg fra. (2Tim 3:1-5)

Jeg vitner for Gud og Kristus Jesus, som skal dømme levende og døde, og ved hans komme og hans rike: Forkynn Ordet! Vær rede i tide og utide. Overbevis, irettesett og trøst, med all tålmodighet og lære. For det skal komme en tid da de ikke skal tåle den sunne lære, men etter sine egne lyster skal de ta seg lærere i mengdevis, etter som det klør i øret på dem. De skal vende øret bort fra sannheten, og vende seg til eventyr. Men vær du edru i alle ting. Lid ondt, gjør en evangelists gjerning, fullfør din tjeneste. (2Tim 4:1-5)

Advarende eksempler i Skriften

Vi skal her ta frem to situasjoner fra den første kristne menighet, på grunnlag av følgende utdrag fra to brev hvor apostelen Paulus kraftig advarer mot vranglærere:

Men jeg frykter for at likesom slangen dåret Eva med sin list, slik skal også deres tanker bli fordervet og vendt bort fra den enkle og rene troskap mot Kristus. For om det kommer en til dere og forkynner en annen Jesus, som vi ikke har forkynt, eller om dere får en annen ånd, som dere ikke før har fått, eller et annet evangelium, som dere ikke før har mottatt – da tåler dere det så gjerne. Men jeg mener at jeg ikke står tilbake for disse veldige apostlene på noe vis! (2Kor 11:3-5)

Jeg undrer meg over at dere så snart vender dere bort fra ham som kalte dere ved Kristi nåde, til et annet evangelium, skjønt det ikke finnes noe annet – det er bare noen som forvirrer dere og vil forvrengte Kristi evangelium. Men selv om vi eller en engel fra himmelen skulle forkynne dere et annet evangelium enn det vi har forkynt dere, han være forbannet! Som vi før har sagt, så sier jeg nå igjen: Om noen forkynner dere et annet evangelium enn det som dere har mottatt, han være forbannet! (Gal 1:6-9)

Vi ser her at det allerede kort tid etter at disse to menigheter var

grunnlagt, kom *falske forkynnere*. Vi kan jo ikke kalle dem annet når de «forkynner en annen Jesus», «de hadde en annen ånd» og «et annet evangelium». Det er svært alvorlig! For det er slett ikke et bibelsk evangelium når det er en annen Jesus enn ham som Paulus hadde forkynt. Så kunne de bruke Jesu navn aldri så mye i deres forkynnelse, – det endrer ikke noe ved den virkelige situasjon. Menighetene ville bli ført vill hvis de ikke brøt enhver forbindelse med slike vranglærere. Det er et kjenne-tegn ved vranglærere at de er finurlige som djevelen selv til å bruke Guds ord – eller rettere sagt misbruke det til å etterligne sannheten. Men i bunn og grunn er de løgnere, selv om de godt kan si mange riktige ting.

En konkret fare akkurat nå

Som en del av denne artikkelen ligger det meg på hjertet å nevne litt om hvordan jeg har møtt noen inntrykk fra den såkalte Willow-Creek-bevegelsen, som for tiden sprer seg til hele den kristne verden. Mange kristne har et oppriktig ønske om vekkelse og fornyelse og har av den grunn vært svært åpne for forkynnelsen i denne nye åndsstrømning. Jeg har derfor i løpet av de siste to år forsøkt å skaffe meg informasjon om denne retningen fra troverdige kilder. Av disse vil jeg nevne følgende:

- Seks kassetter med foredrag fra en tverrkirkelig Willow Creek-konferanse i København i februar 2001. Denne konferansen had-

de deltagelse av ca. 1100 representanter fra riktig mange kirkesamfunn og misjonsforeninger. Selv var jeg skeptisk på forhånd og valgte ikke å delta.

- To artikler med følgende titler: **Hva er det spesielle ved forkynnelsen?** Av Arne Helge Teigen i boken «Budskap 2000 – årsskrift fra Fjellhaug Misjonshøgskole» samt **En artikkel om fenomenet Willow Creek** i tidskriftet «Evangelical Times», januar/februar 2001 av Martin Erdmann.

Jeg har videre hatt dyperegående brevveksling og telefonsamtaler med to personer som gjennom mer end 30 år har fremstått som kjente og respekterte åndelige veiledere i såvel Norge som Danmark. Både i tale skrift har disse menn formidlet åndelig hjelp og veiledning til stort gagn og oppbyggelse for mange mennesker.

Med bakgrunn i de anførte kilder er mine vurderinger og konklusjon vedrørende Willow Creek følgende:

- A Willow Creek lider av svært alvorlige mangelsykdommer i sitt virke. I motsetning til Willow Creek kunne Paulus vitne slik for menighetens eldste i Efesus: *Jeg holdt ikke tilbake noe av det som kunne være til gagn for dere, men forkynnte dere det og lærte dere det offentlig og i husene.*

Jeg vitnet både for jøder og for grekere om omvendelse til Gud og troen på vår Herre Jesus Kristus. (Apg 20:20-21) Derfor vitner jeg for dere på denne dag at jeg er ren for alles blod. For jeg har ikke holdt noe tilbake, men jeg har forkynt dere hele Guds råd. (Apg 20:26-27)

- B Jeg kan ikke anbefale noen å delta i Willow Creek-arrangementer i form av tverrkirkelige konferanser eller lokale kurser under temaet «smittende tro», som for øvrig også er tittelen på en bok oversatt til dansk. Forfatteren er Willow Creeks grunnlegger, pastor Bill Hybels.
- C Etter et par års engasjement med å forsøke å belyse og vurdere Willow Creek er jeg nå kommet frem til følgende kjensgjerninger:
- Bibelens lære om kvinnelige hyrder og lærere tilsidesettes helt bevisst
 - Der er en iøynefallende tillit til bruk av drama, lovsangsdans og en musikk som jeg ikke finner gagnlig til bruk i kristent arbeid.

Derfor mener jeg at påvirkningen fra Willow Creek er så farlig at jeg på det kraftigste må fraråde enhver tilslutning til denne åndsretning. Det gjelder både deltagelse i deres konferanser og bruk av kursmateriell og litteratur som har sin opprinnelse i Willow Creek-sammenhenger. I den forbindelse står følgende bibelord

som en klar lykt for min fot og et klart lys på min sti, selv om de i sakens natur ikke er skrevet i nøyaktig samme situasjon, som den aktuelle med Willow Creek:

Det passer dårlig at dere roser dere! Vet dere ikke at en liten surdeig syrer hele deigen? (1Kor 5:6)

Dere løp godt! Hvem hindret dere fra å være lydige mot sannheten? Denne overtalelsen kom ikke fra ham som kalte dere. En liten surdeig syrer hele deigen. Men jeg har den tillit til dere i Herren, at dere ikke vil mene noe annet. Men den som forvirrer dere, skal bære sin dom, hvem han så er. (Gal 5:7-10)

Hvordan skal vi forholde oss i denne situasjonen?

Her er det svært viktig at vi besinner oss på hva som er grunnlaget for vår kristne tro, og dermed for at vi kan være Guds barn. Igjen og igjen må vi bli minnet om hva Jesus har gjort i vårt sted for å redde oss fra fortapelsens gru. Ordet om korset (1Kor 1:18-31) og ordet om Den gode hyrde må aldri bli et overstått kapittel for en kristen. Og nettopp ved å lære Den gode hyrdes røst å kjenne i Bibelen kan vi også lære å avvise andre røster som vil ha oss med i sitt følge. Joh. 10:11-15 og 27-30 gir virkelig grunn til glede og frimodighet.

Hvordan skal vi så helt konkret innrette oss best mulig i vårt daglige liv for å unngå å bli ført vill?

Mange svar kunne gis. Jeg vil nøye meg med å anføre enda et bibelsitat. La oss følge denne gode oppfordring fra ham som vi bærer kristennavnet etter:

Vær på vakt, våk! For dere vet ikke når tiden er der. Det er likesom med en mann som drog utenlands. Han forlot sitt hus og overlot styret til sine tjenere og satte enhver til hans gjerning, og dørvokteren befalte han å våke. Våk derfor! For dere vet ikke når husets herre kommer, om det blir sent på kveld eller ved midnatt eller ved hanegal eller tidlig om morgenen – for at han ikke skal finne dere sovende når han plutselig kommer! Det jeg sier til dere, sier jeg til alle: Våk! (Mark 13:33-37)

Ja, deg alene skje evig ære, O, Jesus, som oss kjøpte med ditt blod! Vår syndebyrde du ville bære, Det skyldbrev slette som var oss imot.

Å hvilken lykke å deg tilhøre! Takk, takk at også jeg fikk være med! Din gode gjerning du selv fullføre, Til jeg står fri og frelst i evighet!

(Sb 131, v.7-8.)

Religiøsitet og liv i Gud (2)

Av Johannes Daasvand (1884-1955)

(Artikkel 1 stod i L&E, nr. 2/2003)

Sinai og Golgata

Utgangspunktet for trelle – den egenrettferdige og religiøse – er i grunnen Sinai.

Guds bud til mennesket «... så skal du leve!» skaket ham opp til å innse at det måtte skje en forandring. Det kunne ikke fortsette som før i gudsforømmelse og verdslighet: «Her skal det bes, her skal det kjempes, saken gjelder det viktigste!»

Og det ble forandring. Den før likegyldige og sløve, ble alvorlig og ivret for det gode. Bønn og bibel kom i bruk, og alt hva «godt og tjenlig er» ble lagt vinn på.

Det lyktes. Han var blitt en «omvendt» mann. Det var slutt med det gamle liv, og store forhåpninger til fremtiden fylte hjerte og sinn.

Riktignok var det jo ennå mye som manglet, men Gud var da nådig og barmhjertig, og når vi gjør hva vi kan, så gjør han resten «står det jo».

Dette med denne «skråsikkerhet», om «Åndens vitnesbyrd», om «et nytt lys» osv. – ja, noe av det er vel nødvendig, og det skal komme – og noe, ja mye av det er visst svermeri og utslag av fanatisme og dømmesyke...

Slik dysser djevelen den egenrettferdige sjel i ro – dødens fryktelige ro.

– Det ble en forandring, men bare oppussing av den gamle natur. Det ble

en «omvendelse», men ikke til «Den høyeste», som det står skrevet: «De omvendte seg, men ikke til Den Høyeste». Det ble en slags «fødsel», men det skjedde ved Sinai – i egen kraft og på naturlig vis. Den gamle natur kom ut i ny utgave. Det ble født en religiøs trel.

Har du fred uti ditt hjerte, Arme synder, har du fred? Hvem har stillet sjelens smerte, Er det ham som for deg led? Er din anger, bønn og bedring Og din tro og kjærlighet Grunn for sjelens håp og redning, O, se det er dødens fred!

Mange sjelens hunger metter Med sitt eget bedringsverk, Lykkes det da skal du merke, Ingen er som de så sterk. Om de ei er alltid trygge, Finner de dog grunn til ro, Ti de på sin fremtid bygge Og sin lengsel kaller tro.

Men å bo i korsets skygge Kaller de den «lette vei», Derfor må de alltid bygge Halvt på Jesus, halvt på seg. Om de hos seg selv ei finner Noe som kan gi dem ro, vandrer de en tid i blinde Til de føler grunn til tro.

*

Helt annerledes gikk det for seg med den sanne troende. Også han ble skaket opp ved Sinai, ved forkynnelsen av det som overbeviser om synd

og dom. Også han «tok fatt»!

Men – det mislyktes!

Han fikk det ikke til med sin anger og bot. Heller ikke fikk han det til å «omvende» seg. Jo mer han strevde, dess verre ble han. Slik kjentes det i alle fall for ham. Dette strev «under loven» holdt noen av oss på med lenge før vi gikk konkurs. Andre fikk Den Hellige Ånd i kne på kort tid. Resultatet ble det samme: I motsetning til trel- len som fikk det til «ved Guds nåde», *stod vi fast, sank sammen og gav opp.*

Det nytter ikke! Det er umulig! Jeg blir jo bare verre og verre. Men da fikk vi se ved Åndens lys hva vi ikke før så:

«Det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjø- det, *det gjorde Gud!*»

«Kristus døde til fastsatt tid for – *ugudelige.*»

Da en ugudelig jeg bleven var, Ut- fattig sjel som intet i seg har, Da fikk jeg se det blod på korset rant, Og lege- dom for sjelesmerten fant. Da lagdes i min munn den nye sang Som nå meg følger under all min gang, Om Lam- met som er slaktet og til Gud Har kjøpt meg med sitt blod fra døden ut.

Vi ble født «ved sannhets ord» som apostelen sier. Og fødestedet var *Gol- gata.*

Derfor synger vi:

*På Golgata der er mitt hvilested
Der ser jeg Jesu store kjærlighet. Jeg
ser den i de korsets dype sår Hvorav*

min sjel seg daglig kraften får.

*O Jesu sår, du gode frihets borg Her
kjenner fårene ei næringssorg: Han
føder og han kleder hjorden sin Og
støter ingen ut som kommer inn.*

*Men viker jeg det aller minste fjed
Fra dette sjelens sikre tilfluktssted Da
har jeg mistet all min fred og trøst Og
hører lovens strenge dom og røst.*

*

Har du opplevd noe av dette? Er *Je- sus* i dag din hjertes katt? La Guds go- de Hellige Ånd få overbevise deg om synd i hjertets innerste, for at Ordet om blodet kan få – den rette smak for deg.

La han få både såre og lege.

*Han sier deg du arme flokk Som et- ter freden lenges: En lærdomsform er
deg ei nok, Nytt liv er det som trenges.*

Klage og takk!

Det mest naturlige uttrykk for trel- lens religion, er klage. Vår Herre skal jo ifølge hans åpenbarte vilje tjenes og æres. Og det er det sannelig ikke så godt å få den gamle natur med på.

Jo mer alvorlig og ivrig en trell er, jo mer tung og dyster blir han.

Spurgeon forteller om en del men- nesker som strammet seg opp i sin re- ligionsutøvelse med å hilse på hveran- dre med følgende ord: «Broder, du skal dø!» hvorpå den andre svarte med like gravalvorlig stemme: «Ja, broder, vi skulle dø!»

Etter denne oppfatning og erfaring av kristenlivet, er den beste kristen den som kan tale mest om trengsler og mørke stunder, om kamper og anfektelser, ja endog om nederlag og fall.

Det er den gamle tonen som vi kjenner igjen fra den hjemmевærende sønn. Han hadde jo ikke fått noe som han kunne glede seg over og takke for. Og det som i betydelig grad forverret hans smerte og klage, var den måten den yngste ble mottatt på.

Trellen ser mer på hva Gud *krever* av ham enn hva han har *gitt* oss i sin *sønn*. Han lever stadig i et håp om endelig en gang i fremtiden å kunne nå det som den frigjorte sjel allerede har mottatt i tro.

Derfor så lite takk og så mye klage.

Ja, la meg med det samme få si det: En mer tidsmessig *nåtids-fariseer* vet forresten det – såpass skriftkjennskap har han – at en kristen *skal* være glad. Og så prøver han å piske seg selv til å være det. Men det lykkes så lite. Det blir i alle fall ikke den rene barne glede over frelsen i Lammets blod, men mer en glede over utført «arbeid», en noenlunde tilfredstillende «statistikk» eller glede over samfunn med likesinnede.

Stakkars arme sjel: Ukjent med den hjertets glede som fyller en kristen med takk, skal han allikevel prøve å greie kristendommens krav.

Han blir en pliktskyldig byrdebærer som vandrer gledeløs og krumbøyd gjennom livet, idet han gikk forsoningens blod forbi.

*

Grunnsetningen i en frigjort kristens liv er *takk*. Det er så naturlig.

Han er jo frelst av nåde, og hele sitt liv, dag for dag mottar han jo på ny nåde.

Han lever, som Spurgeon uttrykker det, «av guddommelig gavmildhet». Og vår himmelske far er ikke gjerrig. Han gir kongelige gaver til sine barn.

En sann kristen har mye å klage over. Mest utilfreds er han med seg selv. Men midt under all ufullkommenhet erfarer han daglig at han bor og lever i *nådens rike* og at han i Kristus eier en uinnskrenket adgang til nådetronen med alt.

Derfor blir dette grunnakkorden i hans tilbedelse: Takk og lovprisning!

«Min sjel, lov Herren, og alt som i meg er, love hans hellige navn!»

«Jeg er uverdigg til all den miskunnhet og trofasthet som du har vist mot din tjener.»

Takk, Abba, at du var så god Mot Adams falne kjønn, Og oss til frelse slakte lot Din den enbårne sønn. Deg prise nå hvert åndedrag Og hvert et hjerteslag. Ja, Lam for all den kval du led, Takk, takk i evighet!

Fra heftet «Frigjørelse» av Johannes Daasvand, Trondhem 1916. Denne artikkel er den andre av en serie på tre. Den siste følger senere. Artikkelen er gitt en forsiktig språklig revisjon.

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Nytt fra Bibelskolen

I skrivende stund er vi allerede halvveis i det andre semesteret dette skoleåret. Det er et privilegium for både elever og lærere å få sitte ned og fordype seg i Guds levende ord. For det er «nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning, til opptuktelse i rettferdighet, for at Guds menneske kan være fullkomment, satt i stand til all god gjerning.» (2Tim 3:16-17) Ja, det er i sannhet et virkekraftig ord vi har å gjøre med, som ikke minst kan gjøre «vis til frelse ved troen på Kristus Jesus.» (2Tim 3:15) Derfor trenger vi også til forbønn, slik at både lærere og elever kan bli bevart i den enfoldige troskapen mot Ordet, at lærerne kan ha en disippeltunge til å trøste med Guds ord, og sammen med elevene også kan ha et øre som hører lik en disippel (Jes 50:4).

Elevene har den siste tiden hatt et praktisk prosjekt. De har bygget en modell av tabernaklet, og har virkelig lagt iver i arbeidet for å få alle detaljer til å være så riktige som mulig. Det nærmer seg nå montering, og det skal bli spennende å se tabernaklet ferdig. Tanken er at modellen skal kunne brukes i undervisningen i årene som kommer. Prosjektet har gitt mersmak, så det kan nok ten-

kes at de neste kullene kan få noen tilsvarende praktiske prosjekter å arbeide med.

Når det gjelder den nye personalboligen, Bøkly, så har håndverkerne gjort seg ferdig, men det gjenstår en del malararbeid mv. Det meste av dette skal etter planen gjøres på dugnad, men vaktmester Martin Fjære tar nok også sin del og vel så det. Sammen med Liv Jorunn og barna flytter han inn så snart det blir ferdig. Furulund og kjellerleiligheten på Bøkly håper vi på å få leid ut til andre.

Byggingen har gjort et stort innhugg i skolens og misjonens kasser, slik at den økonomiske situasjonen for tiden er anstrengt, til tross for at misjonen har lånt oss alle de midler den har hatt til disposisjon. Utleie til politi, flyktninger og andre har gitt meget gode inntekter i mange år, men nå er det ingen leietakere og utsiktene til utleie er dårlige. Det gir en ny økonomisk situasjon for skolen og misjonen. Men Gud som har sørget for skolen så langt, er mektig til å sørge også for dette. Måtte vi bare fortsatt få eie Guds velsignelse over skolens undervisning og virke.

Per Bergene Holm, rektor